

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2015/C 171/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2015/C 171/02

Sprawa C-279/13: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 26 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen – Szwecja) – C More Entertainment AB/Linus Sandberg (Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Społeczeństwo informacyjne — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych — Artykuł 3 ust. 2 — Bezpośrednia transmisja rozgrywek sportowych w witrynie internetowej) 2

2015/C 171/03

Sprawa C-316/13: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Gérard Fenoll/Centre d'aide par le travail „La Jouvene”, Association de parents et d'amis de personnes handicapées mentales (APEI) d'Avignon (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 31 ust. 2 — Dyrektywa 2003/88/WE — Artykuł 7 — Pojęcie „pracownika” — Osoba niepełnosprawna — Prawo do corocznego płatnego urlopu — Przepisy krajowe sprzeczne z prawem Unii — Rola sędziego krajowego) 3

2015/C 171/04	Sprawa C-499/13: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Marian Macikowski/Dyrektor Izby Skarbowej w Gdańsku (Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Zasady proporcjonalności i neutralności podatkowej — Opodatkowanie dostawy nieruchomości w ramach sprzedaży egzekucyjnej w drodze licytacji — Przepisy krajowe zobowiązujące komornika sądowego dokonującego takiej sprzedaży do obliczenia i zapłaty podatku VAT od takiej transakcji — Zapłata ceny sprzedaży do właściwego sądu i obowiązek tego sądu polegający na przekazaniu kwoty podatku VAT podlegającego zapłacie komornikowi sądowemu — Odpowiedzialność finansowa i karna komornika sądowego w wypadku braku zapłaty podatku VAT — Różnica pomiędzy terminem prawa powszechnego do zapłaty podatku VAT przez podatnika a terminem nałożonym na takiego komornika sądowego — Brak możliwości odliczenia naliczonego podatku VAT)	3
2015/C 171/05	Sprawa C-556/13: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – „Litaksa” UAB/„BTA Insurance Company” SE (Odesłanie prejudycjalne — Obowiązkowe ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów samochodowych — Dyrektywa 90/232/EWG — Artykuł 2 — Zróżnicowanie wysokości składki ubezpieczeniowej w zależności od terytorium, na którym użytkowany jest pojazd)	4
2015/C 171/06	Sprawa C-506/13 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 marca 2015 r. – Komisja Europejska/Moravia Gas Storage a.s., dawniej Globula a.s., Republika Czeska (Odwołanie — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Obowiązek ciążyący na przedsiębiorcach prowadzących działalność w sektorze gazu ziemnego — Wprowadzenie systemu umożliwiającego osobom trzecim dostęp na podstawie umowy do instalacji składu gazu — Decyzja władz czeskich — Czasowe zwolnienie w odniesieniu do przyszłych instalacji podziemnego składu gazu w miejscowości Dambořice — Decyzja Komisji — Nakaz cofnięcia decyzji o zwolnieniu — Dyrektywy 2003/55/WE i 2009/73/WE — Stosowanie w czasie)	5
2015/C 171/07	Sprawa C-601/13: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 26 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Ambisig – Ambiente e Sistemas de Informação Geográfica SA /Nersant – Associação Empresarial da Região de Santarém, Núcleo Inicial – Formação e Consultoria Lda (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/18/WE — Zamówienia publiczne na usługi — Przebieg postępowania — Kryteria udzielania zamówień — Kwalifikacje osób wyznaczonych do wykonania zamówień)	5
2015/C 171/08	Sprawa C-7/14 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 26 marca 2015 r. – Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG/Komisja Europejska (Odwołanie — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 220 ust. 2 i art. 239 — Umorzenie należności celnych przywozowych — Przywóz grzybów konserwowych pochodzących z Chin — Decyzja stwierdzająca, że umorzenie należności celnych przywozowych nie jest uzasadnione)	6
2015/C 171/09	Sprawa C-275/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 5 czerwca 2014 r. – Jednostka Innowacyjno-Wdrożeniowa Petrol S. C. Paczuski Maciej i Puławski Ryszard przeciwko Ministrowi Finansów	6
2015/C 171/10	Sprawa C-282/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie (Polska) w dniu 10 czerwca 2014 r. – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „Stylinart” sp. z o.o. przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie Podkarpackiemu, Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta Przemyśla	7
2015/C 171/11	Sprawa C-8/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 10 listopada 2014 r. w sprawie T-289/13, Ledra Advertising Ltd/Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 12 stycznia 2015 r. przez Ledra Advertising Ltd	7
2015/C 171/12	Sprawa C-9/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 10 listopada 2014 r. w sprawie T-291/13, Andreas Eleftheriou, Eleni Eleftheriou oraz Lilia Papachristofi/Komisja Europejska i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 12 stycznia 2015 r. przez Andreea Eleftheriou, Eleni Eleftheriou oraz Lilię Papachristofi.	9

2015/C 171/13	Sprawa C-10/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 10 listopada 2014 r. w sprawie T-293/13, Christos Theophilou oraz Eleni Theophilou/Komisja Europejska i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 12 stycznia 2015 r. przez Christosa Theophilou oraz Eleni Theophilou .	11
2015/C 171/14	Sprawa C-58/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 10 lutego 2015 r. – Firma Theodor Pfister/Landkreis Main-Spessart	13
2015/C 171/15	Sprawa C-70/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 17 lutego 2015 r. – Emmanuel Lebek/Janusz Domino	13
2015/C 171/16	Sprawa C-74/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Oradea (Rumunia) w dniu 18 lutego 2015 r. – Dumitru Tarcău, Ileana Tarcău/Banca Comercială Intesa Sanpaolo România SA – Sucursala Baia Mare i inni	14
2015/C 171/17	Sprawa C-76/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof (Belgia) w dniu 19 lutego 2015 r. – Paul Vervloet i in., Organisme voor de financiering van pensioenen Ogeo Fund, Gemeente Schaarbeek, Frédéric Ensche Famenne/Ministerraad, interwenient: Arcofin CVBA i in.	15
2015/C 171/18	Sprawa C-78/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgerichts Düsseldorf (Niemcy) w dniu 20 lutego 2015 r. – Colena AG przeciwko Deiters GmbH	16
2015/C 171/19	Sprawa C-97/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 27 lutego 2015 r. – Sprengen/Pakweg Douane BV/Staatssecretaris van Financiën	17
2015/C 171/20	Sprawa C-98/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 27 lutego 2015 r. – María Begoña Espadas Recio/Servicio Público de Empleo Estatal (SPEE).	17
2015/C 171/21	Sprawa C-99/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Sala de lo Civil) (Hiszpania) w dniu 27 lutego 2015 r. – Christian Liffers/Producciones Mandarin, S.L. i Gestevisión Telecinco, S.A.	18
2015/C 171/22	Sprawa C-102/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla (Węgry) w dniu 2 marca 2015 – Gazdasági Versenyhivatal/Siemens Aktiengesellschaft Österreich.	19
2015/C 171/23	Sprawa C-114/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Pau (Francja) w dniu 6 marca 2015 r. – Association des Utilisateurs et Distributeurs de l'AgroChimie Européenne (Audace), Phyteron 2000 SAS, Association des éleveurs solidaires, Cruzalebes EARL, Des deux rivières EARL, Mounacq EARL/GAEC Reconnu La Vinardière, Ministère public	19
2015/C 171/24	Sprawa C-115/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 6 marca 2015 r. – Secretary of State for the Home Department/NA.	20
2015/C 171/25	Sprawa C-118/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Hiszpania) w dniu 9 marca 2015 r. – Confederación Sindical ELA i Juan Manuel Martínez Sánchez/Aquarbe S.A.U. i Consorcio de Aguas de Busturialdea.	21
2015/C 171/26	Sprawa C-122/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 10 marca 2015 r. – C.	22
2015/C 171/27	Sprawa C-129/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 16 marca 2015 r. – H.M./Agencija za državna finansowa inspekcija (ADFI)	22

Sąd

2015/C 171/28	Sprawa T-175/12: Wyrok Sądu z dnia 9 marca 2015 r. – Deutsche Börse/Komisja (Konkurencja — Koncentracje — Sektor instrumentów finansowych — Europejskie ryki instrumentów pochodnych — Decyzja uznająca koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Ocena wpływu koncentracji na konkurencję — Wzrost efektywności — Zobowiązania)	24
2015/C 171/29	Sprawa T-234/14: Postanowienie Sądu z dnia 17 marca 2015 r. – Mammoet Salvage/Komisja (Skarga na bezczynność i skarga o odszkodowanie — Odpowiedzialność umowna — Odpowiedzialność pozaumowna — Zarzut niedopuszczalności — Ósmy Europejski Fundusz Rozwoju — Prace polegające na wydobyciu 74 wraków statków znajdujących się w zatoce Nouadhibou — Umowa zawarta pomiędzy skarżącą i Mauretanią, za której sfinansowanie przez Unię poręczyła Komisja — Wykonanie umowy — Odroczenie daty wygaśnięcia zobowiązań Unii w przedmiocie zapłaty na podstawie umowy — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej).	24
2015/C 171/30	Sprawa T-74/15: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2015 r. – European Dynamics Luxembourg i Evropaiki Dynamiki/Komisja.	25
2015/C 171/31	Sprawa T-107/15: Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2015 r. – Uganda Commercial Impex/Rada. . .	26
2015/C 171/32	Sprawa T-112/15: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2015 r. – Republika Grecka/Komisja	27
2015/C 171/33	Sprawa T-117/15: Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2015 r. – Estonia/Komisja	28
2015/C 171/34	Sprawa T-123/15: Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2015 r. – Unicorn/OHIM – Mercilink Equipment Leasing (UNICORN-čerpací stanice)	29
2015/C 171/35	Sprawa T-124/15: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2015 r. – Unicorn/OHIM – Mercilink Equipment Leasing (UNICORN)	30
2015/C 171/36	Sprawa T-125/15: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2015 r. – Unicorn/OHIM – Mercilink Equipment Leasing (UNICORN)	31
2015/C 171/37	Sprawa T-128/15: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2015 r. – Rotkäppchen – Mumm Sektkellereien/OHIM – Ruiz Moncayo (RED RIDING HOOD)	31
2015/C 171/38	Sprawa T-134/15: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2015 r. – salesforce.com/OHIM (SOCIAL.COM)	32
2015/C 171/39	Sprawa T-142/15: Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2015 r. – DHL Express (France)/OHIM – Chronopost (WEBSHIPPING)	33
2015/C 171/40	Sprawa T-144/15: Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2015 r. – L'Oréal/OHIM – Theralab (VICHY LABORATOIRES V IDÉALIA).	34
2015/C 171/41	Sprawa T-146/15: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2015 r. – hyphen/OHIM – Skylotec.	34
2015/C 171/42	Sprawa T-159/15: Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2015 r. – Puma/OHIM – Gemma Group (Przedstawienie skaczącego zwierzęcia).	35

Sąd do spraw Służby Publicznej

2015/C 171/43	Sprawa F-32/14: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 26 marca 2015 r. – DO/ESMA (Służba publiczna — Personel ESMA — Członek personelu tymczasowego — Nieprzedłużenie umowy o pracę — Sprawozdanie z oceny — Sporządzenie sprawozdania z oceny po terminie — Niespójność ocen ogólnych i szczegółowych)	36
2015/C 171/44	Sprawa F-5/15: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 25 marca 2015 r. – Necci/Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Przeniesienie uprawnień emerytalnych nabytych w krajowym systemie emerytalnym — Propozycja dotycząca liczby dodatkowych lat służby uprawniających do emerytury — Zażalenie złożone z przekroczeniem terminu — Niedopełnienie wymogów postępowania poprzedzającego wniesienie skargi — Oczywiście niedopuszczalność).	36

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2015/C 171/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 155 z 11.5.2015

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 146 z 4.5.2015

Dz.U. C 138 z 27.4.2015

Dz.U. C 127 z 20.4.2015

Dz.U. C 118 z 13.4.2015

Dz.U. C 107 z 30.3.2015

Dz.U. C 96 z 23.3.2015

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 26 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen – Szwecja) – C More Entertainment AB/Linus Sandberg

(Sprawa C-279/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Społeczeństwo informacyjne — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych — Artykuł 3 ust. 2 — Bezpośrednia transmisja rozgrywek sportowych w witrynie internetowej)

(2015/C 171/02)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: C More Entertainment AB

Strona pozwana: Linus Sandberg

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu rozszerzającemu wyłączne prawo organizacji radiowych i telewizyjnych, o których mowa w tym art. 3 ust. 2 lit. d), w odniesieniu do czynności publicznego udostępniania, którymi mogłyby być transmisje rozgrywek sportowych przeprowadzane bezpośrednio w Internecie, takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, pod warunkiem że takie rozszerzenie nie narusza ochrony prawa autorskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Gérard Fenoll/Centre d'aide par le travail „La Jouvene”, Association de parents et d'amis de personnes handicapées mentales (APEI) d'Avignon

(Sprawa C-316/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 31 ust. 2 — Dyrektywa 2003/88/WE — Artykuł 7 — Pojęcie „pracownika” — Osoba niepełnosprawna — Prawo do corocznego płatnego urlopu — Przepisy krajowe sprzeczne z prawem Unii — Rola sędziego krajowego)

(2015/C 171/03)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gérard Fenoll

Strona pozwana: Centre d'aide par le travail „La Jouvene”, Association de parents et d'amis de personnes handicapées mentales (APEI) d'Avignon

Sentencja

Pojęcie „pracownika” w rozumieniu art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy i art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że może ono obejmować osobę przyjętą do ośrodka pomocy przez pracę, takiego jak rozpatrywany w sprawie w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 215 z 27.7.2013.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Marian Macikowski/Dyrektor Izby Skarbowej w Gdańsku

(Sprawa C-499/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Zasady proporcjonalności i neutralności podatkowej — Opodatkowanie dostawy nieruchomości w ramach sprzedaży egzekucyjnej w drodze licytacji — Przepisy krajowe zobowiązujące komornika sądowego dokonującego takiej sprzedaży do obliczenia i zapłaty podatku VAT od takiej transakcji — Zapłata ceny sprzedaży do właściwego sądu i obowiązek tego sądu polegający na przekazaniu kwoty podatku VAT podlegającego zapłacie komornikowi sądowemu — Odpowiedzialność finansowa i karna komornika sądowego w wypadku braku zapłaty podatku VAT — Różnica pomiędzy terminem prawa powszechnego do zapłaty podatku VAT przez podatnika a terminem nałożonym na takiego komornika sądowego — Brak możliwości odliczenia naliczonego podatku VAT)

(2015/C 171/04)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marian Macikowski

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Gdańsku

Sentencja

- 1) Artykuły 9, 193 i art. 199 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisowi prawa krajowego, takiemu jak będący przedmiotem postępowania głównego, który w ramach sprzedaży nieruchomości w trybie egzekucji nakłada na płatnika, czyli komornika sądowego, który dokonał tej sprzedaży, obowiązek obliczenia, pobrania i zapłaty podatku od wartości dodanej od kwoty uzyskanej z owej transakcji w wymaganym terminie.
- 2) Zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona przepisowi prawa krajowego, takiemu jak będący przedmiotem postępowania głównego, na podstawie którego komornik sądowy odpowiada całym swoim majątkiem za kwotę podatku od wartości dodanej od kwoty uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości dokonanej w trybie egzekucji, w wypadku gdy nie wykona on obowiązku pobrania i wpłacenia tego podatku, pod warunkiem że dany komornik sądowy faktycznie posiada wszelkie instrumenty prawne w celu wykonania tego obowiązku, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.
- 3) Artykuły 206, 250 i 252 dyrektywy 2006/112 oraz zasadę neutralności podatkowej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisowi prawa krajowego, takiemu jak będący przedmiotem postępowania głównego, na podstawie którego wskazany w tym przepisie płatnik ma obowiązek obliczyć, pobrać i wpłacić kwotę podatku od wartości dodanej z tytułu sprzedaży towarów dokonanej w trybie egzekucji, bez możliwości odliczenia kwoty podatku naliczonego w okresie od początku okresu rozliczeniowego do daty pobrania podatku od podatnika.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 14.12.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – „Litaksa” UAB/„BTA Insurance Company” SE

(Sprawa C-556/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Obowiązkowe ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów samochodowych — Dyrektywa 90/232/EWG — Artykuł 2 — Zróżnicowanie wysokości składki ubezpieczeniowej w zależności od terytorium, na którym użytkowany jest pojazd)

(2015/C 171/05)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Litaksa” UAB

Strona pozwana: „BTA Insurance Company” SE

Sentencja

Artykuł 2 trzeciej dyrektywy Rady 90/232/EWG z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/14/WE z dnia 11 maja 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że pojęciu „tej samej składki” w rozumieniu tego artykułu nie odpowiada składka, która różni się w zależności od tego, czy ubezpieczony pojazd ma być użytkowany wyłącznie na terytorium państwa członkowskiego, w którym znajduje się jego stałe miejsce postoju, czy też na całym terytorium Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 25.1.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 marca 2015 r. – Komisja Europejska/Moravia Gas Storage a. s., dawniej Globula a.s., Republika Czeska

(Sprawa C-506/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Obowiązek ciążący na przedsiębiorcach prowadzących działalność w sektorze gazu ziemnego — Wprowadzenie systemu umożliwiającego osobom trzecim dostęp na podstawie umowy do instalacji składu gazu — Decyzja władz czeskich — Czasowe zwolnienie w odniesieniu do przyszłych instalacji podziemnego składu gazu w miejscowości Dambořice — Decyzja Komisji — Nakaz cofnięcia decyzji o zwolnieniu — Dyrektywy 2003/55/WE i 2009/73/WE — Stosowanie w czasie)

(2015/C 171/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Moravia Gas Storage a.s., dawniej Globula a.s., (przedstawiciele: P. Zákoucký i D. Koláček, advokáti), Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, T. Müller i J. Vlácil, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Uchyla się wyrok Sądu Unii Europejskiej Globula/Komisja (T-465/11, EU:T:2013:406).
- 2) Sprawa zostaje skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 1.3.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 26 marca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Ambisig – Ambiente e Sistemas de Informação Geográfica SA /Nersant – Associação Empresarial da Região de Santarém, Núcleo Inicial – Formação e Consultoria Lda

(Sprawa C-601/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/18/WE — Zamówienia publiczne na usługi — Przebieg postępowania — Kryteria udzielania zamówień — Kwalifikacje osób wyznaczonych do wykonania zamówień)

(2015/C 171/07)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ambisig – Ambiente e Sistemas de Informação Geográfica SA

Strona pozwana: Nersant – Associação Empresarial da Região de Santarém, Núcleo Inicial – Formação e Consultoria Lda

Sentencja

Przy udzielaniu zamówienia na świadczenie usług o charakterze intelektualnym, szkolenia i doradztwa art. 53 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi nie sprzeciwia się ustanowieniu przez instytucję zamawiającą kryterium, które pozwala na ocenę zdolności konkretnie zaproponowanych przez ubiegających się do wykonania tego zamówienia i które uwzględnia skład ekipy, a także doświadczenie i życiorysy jej członków.

⁽¹⁾ Dz.U. C 39 z 8.2.2014.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 26 marca 2015 r. – Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG/Komisja Europejska

(Sprawa C-7/14 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 220 ust. 2 i art. 239 — Umorzenie należności celnych przywozowych — Przywóz grzybów konserwowych pochodzących z Chin — Decyzja stwierdzająca, że umorzenie należności celnych przywozowych nie jest uzasadnione)

(2015/C 171/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG (przedstawiciele: adwokaci K. Landry i G. Schwendinger)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Caeiros i B.R. Killmann, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 22.02.2014.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelnny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 5 czerwca 2014 r. – Jednostka Innowacyjno-Wdrożeniowa Petrol S. C. Paczuski Maciej i Puławski Ryszard przeciwko Ministrowi Finansów

(Sprawa C-275/14)

(2015/C 171/09)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelnny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jednostka Innowacyjno-Wdrożeniowa Petrol S.C. Paczuski Maciej i Puławski Ryszard

Strona pozwana: Minister Finansów

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2015 r. Trybunał orzeka, iż artykuł 2 ust. 3 akapit drugi dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak będące przedmiotem postępowania głównego, nakładającym podatek akcyzowy na dodatki objęte kodem 3811 Nomenklatury scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1031/2008 z dnia 19 września 2008 r., w stawce innej niż mająca zastosowanie do paliwa silnikowego, do którego dodatki te są dodawane.

Artykuł 2 ust. 3 akapit drugi dyrektywy 2003/96 należy interpretować w ten sposób, że jednostka może powołać się na niego przeciwko właściwemu krajowemu organowi w ramach sporu przed sądami krajowymi celem wykluczenia stosowania uregulowania krajowego niezgodnego z tym przepisem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 283, s. 51; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 09 Tom 001 P. 405 – 424

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie (Polska) w dniu 10 czerwca 2014 r. – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „Stylinart” sp. z o.o. przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie Podkarpackiemu, Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta Przemysła

(Sprawa C-282/14)

(2015/C 171/10)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Rzeszowie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „Stylinart” sp. z o.o.

Strony pozwane: Skarb Państwa – Wojewoda Podkarpacki, Skarb Państwa – Prezydent Miasta Przemysła

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2014 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeka, iż jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 10 listopada 2014 r. w sprawie T-289/13, Ledra Advertising Ltd/Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 12 stycznia 2015 r. przez Ledra Advertising Ltd

(Sprawa C-8/15 P)

(2015/C 171/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ledra Advertising Ltd (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor, A. Paschalides, dikigoros oraz A. Riza QC)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszącego odwołanie

- dopuszczenie odwołania, oddalenie zarzutów podniesionych przez strony pozwane, obciążenie ich kosztami poniesionymi przed Sądem i Trybunałem oraz rozstrzygnięcie sprawy co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył prawo Unii w ocenie szeregu argumentów w swoim postanowieniu, w następujący sposób.

- a) Trybunał oparł się na okoliczności, że „zadania powierzone Komisji [...] w ramach traktatu EMS nie obejmują żadnych własnych uprawnień decyzyjnych, oraz że [...] działalność tych dwóch instytucji w ramach traktatu EMS wiąże jedynie EMS”⁽¹⁾, nie oceniając wpływu oceny prawnej, jaką przyjął w pkt 48, zgodnie z którą Komisja „nie przekazała skutecznej kontroli nad swoją rolą w procesie decyzyjnym na podstawie art. 136 ust. 3 [TFUE] według uprawnień przyznanych jej przez art. 17 [TUE] do działania jako instytucja Unii odpowiedzialna za zapewnienie, aby akty zawarte na podstawie traktatu EMS były zgodne z prawem Unii”.
- b) W wyroku Pringle⁽²⁾, na którym oparł się Sąd⁽³⁾ orzeczono, że podczas gdy Komisja i EBC wiążą wyłącznie EMS⁽⁴⁾, jednak Sąd m.in. w pkt 164⁽⁵⁾ wyroku zauważył, iż „zadania powierzone Komisji w traktacie EMS umożliwiają jej, jak przewiduje art. 13 ust. 3 i 4 tego traktatu, zapewnienie zgodności protokołów ustaleń sporządzonych w ramach EMS z prawem Unii”, a w pkt 174, że „[z]godnie bowiem z art. 13 ust. 3 traktatu EMS protokół ustaleń uzgodniony z państwem członkowskim wnioskującym o udzielenie wsparcia na rzecz stabilności musi być w pełni zgodny z prawem Unii”.
- c) Twierdzenie, zgodnie z którym „skarga o odszkodowanie skierowana przeciwko Unii i oparta na samej bezprawności aktu lub zachowania, które nie wyszły od instytucji Unii lub jej służb musi być odrzucona jako niedopuszczalna”⁽⁶⁾, zostało zastosowane bez oceny argumentów zawartych w uwagach skarżącego na piśmie wskazujących, że „[...] EBC musiał działać jako instytucja Unii, ponieważ EMS nie mógł zgodnie z prawem sprawować skutecznej kontroli nad uprawnieniami egzekucyjnymi na mocy prawa Unii, aby zezwolić lub działać na podstawie zagrożenia. Rzeczony uprawnienie egzekucyjne przysługuje wyłącznie EBC i nie może zostać delegowane na mocy prawa Unii”.
- d) „[Z]achowanie, jakie miało spowodować podnoszoną szkodę stanowi powstrzymanie się Komisji od działania przy podpisywaniu protokołu ustaleń. Jednakże protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytu skarżącego [...]. Obniżenie to miało faktycznie miejsce w chwili wejścia w życie [środków z 29 marca 2013 r.]. Nie można zatem uważać, że skarżący mógł wykazać z dostateczną pewnością, że podnoszona przez niego szkoda została rzeczywiście spowodowana zarzucanym brakiem działania Komisji”⁽⁷⁾. Ta propozycja pomija argument skarżącego wskazany w pkt 41 postanowienia: „w poszanowaniu warunków związanych z [PPF] przyznanym [Republice Cypryjskiej] w dniu 26 kwietnia 2013 r. oraz sposobu, w jaki były one wymagane przez Komisję i EBC, które spowodowały szkodę po stronie skarżącego, za którą żąda on odszkodowania na podstawie art. 268 i 340 [TFUE]”. Sposób, w jaki były one wymagane obejmował brak zapewnienia przez Komisję, że warunki odpowiadają prawu Unii, a zagrożenie przez EBC obcięciem dostarczenia euro Cypru, co stanowiło ciągłe działania/brak działań poczyniony od dnia 15 marca 2013 r. a skończony na wymogu przestrzegania warunków w dniu 29 marca 2013 r.
- e) Treść protokołu ustaleń została zakwestionowana na tej podstawie, że odwoływał się on do wcześniejszego przestrzegania warunków, które hipotetycznie miało miejsce przed obniżeniem wartości depozytów skarżącego, czego Sąd zaniechał ocenić jako integralnej części postępowania.

- f) „[W] wypadkach, gdy zachowanie, jakie miało spowodować podnoszoną szkodę polega na powstrzymaniu się od działania, szczególnie niezbędne jest upewnienie się, że rzeczona szkoda została faktycznie spowodowana przez zarzucany brak działania i nie mogła być spowodowana przez zachowania odrębne od tych zarzucanych pozwanej instytucji”: postanowienie Portela/Komisja⁽⁸⁾. Innymi słowy, „nawet jeżeli”⁽⁹⁾ Komisja działała zgodnie ze swoim obowiązkiem zapewnienia zgodności warunków z prawem Unii, nie miałyby to znaczenia, ponieważ protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytów skarżącego w BoC [Bank of Cyprus]⁽¹⁰⁾. Ponownie Sąd nie dokonał oceny argumentów powołanych przez skarżącego: zob. m.in. lit. d) i e) powyżej.
- g) Ponadto i tytułem ewentualnym, Sąd dopuścił się błędu co do okoliczności faktycznych uznając, że protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytów we wszystkich wypadkach. W wypadku BoC ostateczne obniżenie wartości nie nastąpiło przed podpisaniem protokołu ustaleń w dniu 26 kwietnia 2013 r., lecz pod koniec czerwca 2013 r.
2. Na wypadek, gdyby Trybunał uznał, że strony pozwane działały jako instytucje Unii, rozstrzygnięcie Sądu zawarte w pkt 55-60 postanowienia dotyczące drugiej części skargi [o stwierdzenie nieważności] stanie się automatycznie bezskuteczne.

⁽¹⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽²⁾ Wyrok Pringle (EU:C:2012:756).

⁽³⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽⁴⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽⁵⁾ Zobacz także pkt 112 i 163.

⁽⁶⁾ Punkt 43 postanowienia oraz postanowienie z dnia 4 lipca 2013 r., Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon/Komisja i in. (C-520/12 P, EU:C:2013:457).

⁽⁷⁾ Punkt 54 postanowienia.

⁽⁸⁾ Postanowienie z dnia 17 grudnia 2008 r. Portela/Komisja (T-137/07, EU:T:2008:589, pkt 80).

⁽⁹⁾ Wyrok z dnia 25 czerwca 1997 r., Perillo/Komisja (T-7/96, Rec, EU:T:1997:94).

⁽¹⁰⁾ Punkt 54 postanowienia.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 10 listopada 2014 r. w sprawie T-291/13, Andreas Eleftheriou, Eleni Eleftheriou oraz Lilia Papachristofi/Komisja Europejska i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 12 stycznia 2015 r. przez Andreasa Eleftheriou, Eleni Eleftheriou oraz Lilię Papachristofi

(Sprawa C-9/15 P)

(2015/C 171/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Andreas Eleftheriou, Eleni Eleftheriou oraz Lilia Papachristofi (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor, A. Paschalides, dikigoros oraz A. Riza QC)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszących odwołanie

— dopuszczenie odwołania, oddalenie zarzutów podniesionych przez strony pozwane, obciążenie ich kosztami poniesionymi przed Sądem i Trybunałem oraz rozstrzygnięcie sprawy co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył prawo Unii w ocenie szeregu argumentów w swoim postanowieniu, w następujący sposób.

- a) Trybunał oparł się na okoliczności, że „zadania powierzone Komisji [...] w ramach traktatu EMS nie obejmują żadnych własnych uprawnień decyzyjnych, oraz że [...] działalność tych dwóch instytucji w ramach traktatu EMS wiąże jedynie EMS”⁽¹⁾, nie oceniając wpływu oceny prawnej, jaką przyjął w pkt 48, zgodnie z którą Komisja „nie przekazała skutecznej kontroli nad swoją rolą w procesie decyzyjnym na podstawie art. 136 ust. 3 [TFUE] według uprawnień przyznanych jej przez art. 17 [TUE] do działania jako instytucja Unii odpowiedzialna za zapewnienie, aby akty zawarte na podstawie traktatu EMS były zgodne z prawem Unii”.
- b) W wyroku Pringle⁽²⁾, na którym oparł się Sąd⁽³⁾ orzeczono, że podczas gdy Komisja i EBC wiążą wyłącznie EMS⁽⁴⁾, jednak Sąd m.in. w pkt 164⁽⁵⁾ wyroku zauważył, iż „zadania powierzone Komisji w traktacie EMS umożliwiają jej, jak przewiduje art. 13 ust. 3 i 4 tego traktatu, zapewnienie zgodności protokołów ustaleń sporządzonych w ramach EMS z prawem Unii”, a w pkt 174, że „[z]godnie bowiem z art. 13 ust. 3 traktatu EMS protokół ustaleń uzgodniony z państwem członkowskim wnioskującym o udzielenie wsparcia na rzecz stabilności musi być w pełni zgodny z prawem Unii”.
- c) Twierdzenie, zgodnie z którym skarga o odszkodowanie skierowana przeciwko Unii i oparta na samej bezprawności aktu lub zachowania, które nie wyszły od instytucji Unii lub jej służb musi być odrzucona jako niedopuszczalna⁽⁶⁾, zostało zastosowane bez oceny argumentów zawartych w uwagach skarżących na piśmie wskazujących, że „[...] EBC musiał działać jako instytucja Unii, ponieważ EMS nie mógł zgodnie z prawem sprawować skutecznej kontroli nad uprawnieniami egzekucyjnymi na mocy prawa Unii, aby zezwolić lub działać na podstawie zagrożenia. Rzeczony uprawnienie egzekucyjne przysługuje wyłącznie EBC i nie może zostać delegowane na mocy prawa Unii”.
- d) „[Z]achowanie, jakie miało spowodować podnoszoną szkodę stanowi powstrzymanie się Komisji od działania przy podpisywaniu protokołu ustaleń. Jednakże protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytu skarżących [...]. Obniżenie to miało faktycznie miejsce w chwili wejścia w życie [środków z 29 marca 2013 r.]. Nie można zatem uważać, że skarżący mogli wykazać z dostateczną pewnością, że podnoszona przez nich szkoda została rzeczywiście spowodowana zarzucanym brakiem działania Komisji”⁽⁷⁾. Ta propozycja pomija argument skarżących wskazany w pkt 41 postanowienia: „w poszanowaniu warunków związanych z [PPF] przyznanym [Republice Cypryjskiej] w dniu 26 kwietnia 2013 r. oraz sposobu, w jaki były one wymagane przez Komisję i EBC, które spowodowały szkodę po stronie skarżących, za którą żądają oni odszkodowania na podstawie art. 268 i 340 [TFUE]”. Sposób, w jaki były one wymagane obejmował brak zapewnienia przez Komisję, że warunki odpowiadają prawu Unii, a zagrożenie przez EBC obciążeniem dostarczenia euro Cypru, co stanowiło ciągłe działania/brak działań począwszy od dnia 15 marca 2013 r. a skończywszy na wymogu przestrzegania warunków w dniu 29 marca 2013 r.
- e) Treść protokołu ustaleń została zakwestionowana na tej podstawie, że odwoływał się on do wcześniejszego przestrzegania warunków, które hipotetycznie miało miejsce przed obniżeniem wartości depozytów skarżących, czego Sąd zaniechał ocenić jako integralnej części postępowania.
- f) „[W] wypadkach, gdy zachowanie, jakie miało spowodować podnoszoną szkodę polega na powstrzymaniu się od działania, szczególnie niezbędne jest upewnienie się, że rzeczona szkoda została faktycznie spowodowana przez zarzucany brak działania i nie mogła być spowodowana przez zachowania odrębne od tych zarzucanych pozwanej instytucji”: postanowienie Portela/Komisja⁽⁸⁾. Innymi słowy, „nawet jeżeli”⁽⁹⁾ Komisja działała zgodnie ze swoim obowiązkiem zapewnienia zgodności warunków z prawem Unii, nie miałyby to znaczenia, ponieważ protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytów skarżących w BoC [Bank of Cyprus]⁽¹⁰⁾. Ponownie Sąd nie dokonał oceny argumentów powołanych przez skarżące: zob. m.in. lit. d) i e) powyżej.
- g) Ponadto i tytułem ewentualnym, Sąd dopuścił się błędu co do okoliczności faktycznych uznając, że protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytów we wszystkich wypadkach. W wypadku BoC ostateczne obniżenie wartości nie nastąpiło przed podpisaniem protokołu ustaleń w dniu 26 kwietnia 2013 r., lecz pod koniec czerwca 2013 r.

2. Na wypadek, gdyby Trybunał uznał, że strony pozwane działały jako instytucje Unii, rozstrzygnięcie Sądu zawarte w pkt 55-60 postanowienia dotyczące drugiej części skargi [o stwierdzenie nieważności] stanie się automatycznie bezskuteczne.

⁽¹⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽²⁾ Wyrok Pringle (EU:C:2012:756).

⁽³⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽⁴⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽⁵⁾ Zobacz także pkt 112 i 163.

⁽⁶⁾ Punkt 43 postanowienia oraz postanowienie z dnia 4 lipca 2013 r., Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon/Komisja i in. (C-520/12 P, EU:C:2013:457).

⁽⁷⁾ Punkt 54 postanowienia.

⁽⁸⁾ Postanowienie z dnia 17 grudnia 2008 r. Portela/Komisja (T-137/07, EU:T:2008:589, pkt 80).

⁽⁹⁾ Wyrok z dnia 25 czerwca 1997 r., Perillo/Komisja (T-7/96, Rec, EU:T:1997:94).

⁽¹⁰⁾ Punkt 54 postanowienia.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 10 listopada 2014 r. w sprawie T-293/13, Christos Theophilou oraz Eleni Theophilou/Komisja Europejska i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 12 stycznia 2015 r. przez Christosa Theophilou oraz Eleni Theophilou

(Sprawa C-10/15 P)

(2015/C 171/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Christos Theophilou oraz Eleni Theophilou (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor, A. Paschalides, dikigoros oraz A. Riza QC)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszących odwołanie

— dopuszczenie odwołania, oddalenie zarzutów podniesionych przez strony pozwane, obciążenie ich kosztami poniesionymi przed Sądem i Trybunałem oraz rozstrzygnięcie sprawy co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył prawo Unii w ocenie szeregu argumentów w swoim postanowieniu, w następujący sposób.

- a) Trybunał oparł się na okoliczności, że „zadania powierzone Komisji [...] w ramach traktatu EMS nie obejmują żadnych własnych uprawnień decyzyjnych, oraz że [...] działalność tych dwóch instytucji w ramach traktatu EMS wiąże jedynie EMS” ⁽¹⁾, nie oceniając wpływu oceny prawnej, jaką przyjął w pkt 48, zgodnie z którą Komisja „nie przekazała skutecznej kontroli nad swoją rolą w procesie decyzyjnym na podstawie art. 136 ust. 3 [TFUE] według uprawnień przyznanych jej przez art. 17 [TUE] do działania jako instytucja Unii odpowiedzialna za zapewnienie, aby akty zawarte na podstawie traktatu EMS były zgodne z prawem Unii”.

- b) W wyroku Pringle ⁽²⁾, na którym oparł się Sąd ⁽³⁾ orzeczono, że podczas gdy Komisja i EBC wiążą wyłącznie EMS ⁽⁴⁾, jednak Sąd m.in. w pkt 164 ⁽⁵⁾ wyroku zauważył, iż „zadania powierzone Komisji w traktacie EMS umożliwiają jej, jak przewiduje art. 13 ust. 3 i 4 tego traktatu, zapewnienie zgodności protokołów ustaleń sporządzonych w ramach EMS z prawem Unii”, a w pkt 174, że „[z]godnie bowiem z art. 13 ust. 3 traktatu EMS protokół ustaleń uzgodniony z państwem członkowskim wnioskującym o udzielenie wsparcia na rzecz stabilności musi być w pełni zgodny z prawem Unii”.
- c) Twierdzenie, zgodnie z którym skarga o odszkodowanie skierowana przeciwko Unii i oparta na samej bezprawności aktu lub zachowania, które nie wyszły od instytucji Unii lub jej służb musi być odrzucona jako niedopuszczalna ⁽⁶⁾, zostało zastosowane bez oceny argumentów zawartych w uwagach skarżących na piśmie wskazujących, że „[...] EBC musiał działać jako instytucja Unii, ponieważ EMS nie mógł zgodnie z prawem sprawować skutecznej kontroli nad uprawnieniami egzekucyjnymi na mocy prawa Unii, aby zezwolić lub działać na podstawie zagrożenia. Rzeczony uprawnienie egzekucyjne przysługuje wyłącznie EBC i nie może zostać delegowane na mocy prawa Unii”.
- d) „[Z]achowanie, jakie miało spowodować podnoszoną szkodę stanowi powstrzymanie się Komisji od działania przy podpisywaniu protokołu ustaleń. Jednakże protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytu skarżących [...]. Obniżenie to miało faktycznie miejsce w chwili wejścia w życie [środków z 29 marca 2013 r.]. Nie można zatem uważać, że skarżący mogli wykazać z dostateczną pewnością, że podnoszona przez nich szkoda została rzeczywiście spowodowana zarzucanym brakiem działania Komisji” ⁽⁷⁾. Ta propozycja pomija argument skarżących wskazany w pkt 41 postanowienia: „w poszanowaniu warunków związanych z [PPF] przyznanym [Republice Cypryjskiej] w dniu 26 kwietnia 2013 r. oraz sposobu, w jaki były one wymagane przez Komisję i EBC, które spowodowały szkodę po stronie skarżących, za którą żądają oni odszkodowania na podstawie art. 268 i 340 [TFUE]”. Sposób, w jaki były one wymagane obejmował brak zapewnienia przez Komisję, że warunki odpowiadają prawu Unii, a zagrożenie przez EBC obciążeniem dostarczenia euro Cypru, co stanowiło ciągłe działania/brak działań począwszy od dnia 15 marca 2013 r. a skończywszy na wymogu przestrzegania warunków w dniu 29 marca 2013 r.
- e) Treść protokołu ustaleń została zakwestionowana na tej podstawie, że odwoływał się on do wcześniejszego przestrzegania warunków, które hipotetycznie miało miejsce przed obniżeniem wartości depozytów skarżących, czego Sąd zaniechał ocenić jako integralnej części postępowania.
- f) „[W] wypadkach, gdy zachowanie, jakie miało spowodować podnoszoną szkodę polega na powstrzymaniu się od działania, szczególnie niezbędne jest upewnienie się, że rzeczona szkoda została faktycznie spowodowana przez zarzucany brak działania i nie mogła być spowodowana przez zachowania odrębne od tych zarzucanych pozwanej instytucji”: postanowienie Portela/Komisja ⁽⁸⁾. Innymi słowy, „nawet jeżeli” ⁽⁹⁾ Komisja działała zgodnie ze swoim obowiązkiem zapewnienia zgodności warunków z prawem Unii, nie miałyby to znaczenia, ponieważ protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytów skarżących w BoC [Bank of Cyprus] ⁽¹⁰⁾. Ponownie Sąd nie dokonał oceny argumentów powołanych przez skarżące: zob. m.in. lit. d) i e) powyżej.
- g) Ponadto i tytułem ewentualnym, Sąd dopuścił się błędu co do okoliczności faktycznych uznając, że protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytów we wszystkich wypadkach. W wypadku BoC ostateczne obniżenie wartości nie nastąpiło przed podpisaniem protokołu ustaleń w dniu 26 kwietnia 2013 r., lecz pod koniec czerwca 2013 r.

2. Na wypadek, gdyby Trybunał uznał, że strony pozwane działały jako instytucje Unii, rozstrzygnięcie Sądu zawarte w pkt 55-60 postanowienia dotyczące drugiej części skargi [o stwierdzenie nieważności] stanie się automatycznie bezskuteczne.

⁽¹⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽²⁾ Wyrok Pringle (EU:C:2012:756).

⁽³⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽⁴⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽⁵⁾ Zobacz także pkt 112 i 163.

⁽⁶⁾ Punkt 43 postanowienia oraz postanowienie z dnia 4 lipca 2013 r., Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon/Komisja i in. (C-520/12 P, EU:C:2013:457).

⁽⁷⁾ Punkt 54 postanowienia.

⁽⁸⁾ Postanowienie z dnia 17 grudnia 2008 r. Portela/Komisja (T-137/07, EU:T:2008:589, pkt 80).

⁽⁹⁾ Wyrok z dnia 25 czerwca 1997 r., Perillo/Komisja (T-7/96, Rec, EU:T:1997:94).

⁽¹⁰⁾ Punkt 54 postanowienia.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer
Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 10 lutego 2015 r. – Firma Theodor Pfister/Landkreis Main-
Spessart**

(Sprawa C-58/15)

(2015/C 171/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Firma Theodor Pfister

Strona pozwana: Landkreis Main-Spessart

Pytanie prejudycjalne

- Czy art. 27 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 882/2004⁽¹⁾ z dnia 29 kwietnia 2004 r. zezwala na pobieranie opłat wystarczających na pokrycie kosztów kontroli higieny mięsa w okresie przejściowym w 2007 r. według wcześniejszego prawa (dyrektywy 85/73/EWG, zmienionej dyrektywą 96/43/WE)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt, Dz.U. L 165, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska)
w dniu 17 lutego 2015 r. – Emmanuel Lebek/Janusz Domino**

(Sprawa C-70/15)

(2015/C 171/15)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Emmanuel Lebek

Uczestnik postępowania: Janusz Domino

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 34 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że określona w nim możliwość złożenia środka zaskarżenia obejmuje zarówno sytuację, w której środek taki może być złożony w terminie przewidzianym w prawie krajowym, jak też sytuację, w której termin ten już upłynął, jednak jest możliwe złożenie wniosku o zwolnienie od skutków jego upływu, a następnie – po jego uwzględnieniu – złożenie właściwego środka zaskarżenia?
- 2) Czy art. 19 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1393/2007 z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że wyłącza zastosowanie przepisów prawa krajowego, dotyczących możliwości zwolnienia od skutków upływu terminu do wniesienia odwołania, czy też w ten sposób, że pozwany ma wybór albo skorzystać z wniosku przewidzianego w tym przepisie, albo z właściwej instytucji przewidzianej w prawie krajowym?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 19 Tom 004 P. 42 – 64

⁽²⁾ Dz.U. L 324, s. 79

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Oradea
(Rumunia) w dniu 18 lutego 2015 r. – Dumitru Tarcău, Ileana Tarcău/Banca Comercială Intesa
Sanpaolo România SA – Sucursala Baia Mare i inni**

(Sprawa C-74/15)

(2015/C 171/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Oradea

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dumitru Tarcău, Ileana Tarcău

Strona pozwana: Banca Comercială Intesa Sanpaolo România SA – Sucursala Baia Mare, Banca Comercială Intesa Sanpaolo România SA Arad, Cristian Nicolae Tarcău, Corina Tarcău, SC Magenta reprezentowana przez likwidatora Pareto Grup IPURL, SC Crisco SRL reprezentowana przez syndyka specjalnego CII Renata Moldovan, SC Crisco SRL reprezentowana przez dyrektora specjalnego Cristiana Tarcău

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13/EWG ⁽¹⁾, w odniesieniu do definicji pojęcia „konsumenta” należy dokonywać w ten sposób, że obejmuje ono osoby fizyczne, które podpisały jako poręczyciele akty dodatkowe i umowy akcesoryjne (umowy poręczenia, umowy gwarancji na nieruchomości) względem umowy kredytu zawartej przez spółkę handlową w celu wykonywania jej działalności, w okolicznościach w których rzeczono osoby fizyczne nie mają żadnych powiązań z działalnością spółki handlowej i działały w celach niemieszczących się w zakresie ich działalności zawodowej?

- 2) Czy wykładni art. 1 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG należy dokonywać w ten sposób, że zakresem stosowania tej dyrektywy objęte są jedynie umowy zawarte pomiędzy przedsiębiorcami i konsumentami, których przedmiotem jest sprzedaż towarów lub usług bądź, że w zakres jej stosowania wchodzi również umowy akcesoryjne (umowa gwarancji, poręczenia) względem umowy kredytu, której beneficjentem jest spółka handlowa, zawarte przez osoby fizyczne niemające żadnych powiązań z działalnością spółki handlowej i działające w celach niemieszczących się w zakresie ich działalności zawodowej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof (Belgia) w dniu 19 lutego 2015 r. – Paul Vervloet i in., Organisme voor de financiering van pensioenen Ogeo Fund, Gemeente Schaarbeek, Frédéric Ensch Famenne/Ministerraad, interwenient: Arcofin CVBA i in.

(Sprawa C-76/15)

(2015/C 171/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Paul Vervloet, Marc De Witt, Edgard Timperman, Godelieve Van Braekel, Patrick Beckx, Marc De Schryver, Guy Deneire, Steve Van Hoof, Organisme voor de financiering van pensioenen Ogeo Fund, Gemeente Schaarbeek, Frédéric Ensch Famenne

Strona pozwana: Ministerraad

Interwenienci: Arcofin CVBA, Arcopar CVBA, Arcoplus CVBA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 i 3 dyrektywy 94/19/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, w danym wypadku w związku z art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽²⁾ oraz ogólną zasadą równości należy interpretować w ten sposób, że
- a) nakładają one na państwa członkowskie zobowiązanie do objęcia gwarancją w taki sam sposób udziałów w spółdzielniach prowadzących działalność w sektorze finansowym zarejestrowanych, co depozytów?
 - b) stoją na przeszkodzie temu, że państwo członkowskie zleca jednostce odpowiedzialnej częściowo za gwarancje depozytów, o których mowa w tej dyrektywie, również objęcie gwarancją do wysokości kwoty 100 000 EUR wartości udziałów osób fizycznych będących udziałowcami spółdzielni prowadzących działalność w sektorze finansowym zarejestrowanych?
- 2) Czy decyzja Komisji Europejskiej z dnia 3 lipca 2014 r. ⁽³⁾ w sprawie pomocy państwa SA.33927 (12/C) (ex 11/NN) wdrożonej przez Belgię – Program gwarancji chroniący udziały indywidualnych członków spółdzielni finansowych jest zgodna z art. 107 i art. 296 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w takim zakresie, w jakim w ten sposób program gwarancji będący przedmiotem tej decyzji jest zakwalifikowany jako nowa pomoc państwa?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy art. art. 107 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że program gwarancji państwa przyznany względem osób fizycznych będących udziałowcami spółdzielni prowadzących działalność w sektorze finansowym zarejestrowanych w rozumieniu art. 36/24, § 1 ust. 1 pkt 3° ustawy z dnia 22 lutego 1998 r. w sprawie statusu założycielskiego belgijskiego banku narodowego stanowi nową pomoc państwa, która podlega obowiązkowi zgłoszenia Komisji Europejskiej?

- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy ta sama decyzja Komisji Europejskiej jest zgodna z art. 108 ust. 3 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jeżeli zastosuje się taką wykładnię tego przepisu, że przyjmuje się w nim założenie, iż przedmiotowa pomoc państwa została wdrożona przed dniem 3 marca 2011 r. albo przed dniem 1 kwietnia 2011 r. względnie w jednej z tych dat albo – odwrotnie – jeżeli zastosuje się taką wykładnię przepisu, że przyjmuje się w nim założenie, iż rzeczona pomoc państwa została wdrożona w późniejszej dacie?
- 5) Czy art. 108 ust. 3 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na państwo członkowskie zakaz przyjęcia środka, takiego jak zawarty w art. 36/24 § 1 ust. 1 pkt 3° ustawy z dnia 22 lutego 1998 r. w sprawie statusu założycielskiego belgijskiego banku narodowego, jeśli środek ten wdraża pomoc państwa albo stanowi pomoc państwa, która już została wdrożona i gdy ta pomoc państwa nie została jeszcze zgłoszona Komisji Europejskiej?
- 6) Czy art. 108 ust. 3 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na państwo członkowskie zakaz – bez uprzedniego zgłoszenia do Komisji Europejskiej – przyjęcia środka, takiego jak zawarty w art. 36/24 § 1 ust. 1 pkt 3° ustawy z dnia 22 lutego 1998 r. w sprawie statusu założycielskiego belgijskiego banku narodowego, w przypadku gdy ten środek stanowi pomoc państwa, która nie została jeszcze wdrożona?

⁽¹⁾ Dz.U. L 135, s. 5.

⁽²⁾ Dz.U. 2000 C 364, s.1.

⁽³⁾ Decyzja Komisji z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33927 (12/C) (ex 11/NN) wdrożonej przez Belgię – Program gwarancji chroniący udziały indywidualnych członków spółdzielni finansowych [notyfikowana jako dokument nr C(2014) 1021] (Dz.U. L 284, s. 53).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgerichts
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 20 lutego 2015 r. – Colena AG przeciwko Deiters GmbH**

(Sprawa C-78/15)

(2015/C 171/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Colena AG

Strona pozwana: Deiters GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy szkła kontaktowe z motywami bez korekcji składające się z kopolimerów i wody (hydrożel) stanowią „produkt kosmetyczny” („substancję” lub „mieszaninę”) w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczącego produktów kosmetycznych⁽¹⁾, który w świetle tego przepisu jest przeznaczony do kontaktu z zewnętrznymi częściami ciała ludzkiego?
2. Czy rozporządzenie nr 1223/2009 może mieć zastosowanie również w ten sposób, że produkt niespełniający przesłanek art. 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia, jawi się w związku z jego głównym przeznaczeniem przeciętnemu, właściwie poinformowanemu, starannemu i rozsądnemu konsumentowi jako produkt kosmetyczny, na przykład również z tego względu, że na opakowaniu umieszczono tego rodzaju wskazówki, jak „Cosmetic eye accessories are governed by the EU Cosmetics Directive” lub „Colour eye accessories are governed by the EU Cosmetics Directive”?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczące produktów kosmetycznych, Dz.U. L 342, s. 59.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 27 lutego 2015 r. – Sprengen/Pakweg Douane BV/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-97/15)

(2015/C 171/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sprengen/Pakweg Douane BV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uwagę 5C akapit ostatni do działu 84 CN – ewentualnie z uwzględnieniem załączników A i B do Information Technology Agreement – należy interpretować w ten sposób, że urządzenia takie jak opisane w niniejszym wyroku urządzenia screenplay należy klasyfikować jako „napędy dysków twardych” do podpozycji 8471 70 50 CN, chociaż posiadają cechy i właściwości, które umożliwiają im odtwarzanie na odbiorniku telewizyjnym lub monitorze wideo zapisanych na twardych dyskach danych multimedialnych po ich przetworzeniu na sygnały analogowe?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi przeczącej: Czy pozycję 8521 CN należy interpretować wtedy w ten sposób, że urządzenia takie jak screenplay należy klasyfikować do tej pozycji nawet wtedy, gdy funkcja odtwarzania wideo nie jest ich jedyną funkcją, lecz funkcją podstawową?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 27 lutego 2015 r. – María Begoña Espadas Recio/Servicio Público de Empleo Estatal (SPEE)

(Sprawa C-98/15)

(2015/C 171/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: María Begoña Espadas Recio

Strona pozwana: Servicio Público de Empleo Estatal (SPEE).

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle stanowiska zawartego w wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 czerwca 2010 r. (C-395/08 Bruno i in.) należy rozumieć, że klauzula 4 porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin, które stanowi załącznik do dyrektywy 97/81/WE dotyczącej porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin⁽¹⁾ ma zastosowanie do świadczenia składkowego z tytułu bezrobocia, takiego jak to, które jest przewidziane w art. 210 hiszpańskiej Ley General de Seguridad Social [ustawy ogólnej o zabezpieczeniu społecznym], finansowanego wyłącznie ze składek wnoszonych przez pracownika i zatrudniające go przedsiębiorstwa oraz obliczanego na podstawie okresów zatrudnienia, za które opłacono składki w ciągu sześciu lat poprzedzających uzyskanie prawnego statusu bezrobotnego?

- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie, czy w świetle stanowiska zawartego w wyroku Bruno i in klauzulę 4 porozumienia ramowego należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który – jak art. 3 ust. 4 Real Decreto [dekretu królewskiego] 625/1985 z dnia 2 kwietnia (rozporządzenie w sprawie świadczeń z tytułu bezrobocia), do którego odsyła zasada 4 ustępu 1 siódmego przepisu dodatkowego do Ley General de Seguridad Social – w przypadkach zatrudnienia w „wertikalnym” (tylko trzy dni w tygodniu) niepełnym wymiarze czasu pracy do celów obliczenia okresu wypłaty świadczenia z tytułu bezrobocia wyłącza dni nieprzepracowane, mimo że zostały za nie odprowadzone składki, co skutkuje skróceniem okresu wypłaty przyznanego świadczenia?
- 3) Czy zakaz bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji ze względu na płeć ustanowiony w art. 4 dyrektywy 79/7⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakaz ten zabrania istnienia lub stoi na przeszkodzie istnieniu przepisu krajowego, który – jak art. 3 ust. 4 Real Decreto 625/1985 – w przypadkach zatrudnienia w „wertikalnym” (tylko trzy dni w tygodniu) niepełnym wymiarze czasu pracy wyklucza zaliczenie jako dni, za które odprowadzono składki, dni nieprzepracowanych, co skutkuje skróceniem okresu wypłaty przyznanego świadczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 14, s. 9

⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 6, s. 24)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Sala de lo Civil) (Hiszpania) w dniu 27 lutego 2015 r. – Christian Liffers/Producciones Mandarin, S. L. i Gestevisión Telecinco, S.A.

(Sprawa C-99/15)

(2015/C 171/21)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo (Sala de lo Civil)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Christian Liffers

Druga strona postępowania: Producciones Mandarin, S.L. i Gestevisión Telecinco, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 ust. 1 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że poszkodowany w rezultacie naruszenia praw własności intelektualnej, który dochodzi odszkodowania z tytułu szkody majątkowej ustalonego na podstawie sumy opłat licencyjnych, honorariów autorskich lub opłat, które byłyby mu należne w razie poproszenia przez naruszającego o zgodę na wykorzystanie danych praw własności intelektualnej, nie może dodatkowo żądać zadośćuczynienia za doznaną krzywdę?

⁽¹⁾ Dz.U. L 157, s. 45.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla (Węgry)
w dniu 2 marca 2015 – Gazdasági Versenyhivatal/Siemens Aktiengesellschaft Österreich**

(Sprawa C-102/15)

(2015/C 171/22)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Ítéltábla

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Gazdasági Versenyhivatal

Strona pozwana: Siemens Aktiengesellschaft Österreich

Pytania prejudycjalne

Czy roszczenie, u którego podstaw leży zwrot grzywny nałożonej w postępowaniu w sprawie naruszenia konkurencji, uiszczonej przez stronę mającą siedzibę w innym państwie członkowskim – której ta grzywna została zwrócona, a następnie ten zwrot został uznany za nieuzasadniony –, które to roszczenie urząd ochrony konkurencji wysuwa wobec wskazanej strony celem uzyskania zwrotu zapłaconych przez ten urząd odsetek, przysługujących zgodnie z prawem w przypadku zwrotu grzywny, należy uznać za pozew w przedmiocie „czynu podobnego do czynu niedozwolonego” w rozumieniu art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001⁽¹⁾ z dnia 22 grudnia 2000 r.?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Pau (Francja)
w dniu 6 marca 2015 r. – Association des Utilisateurs et Distributeurs de l'AgroChimie Européenne
(Audace), Phyteron 2000 SAS, Association des éleveurs solidaires, Cruzalebes EARL, Des deux
rivières EARL, Mounacq EARL/GAEC Reconnu La Vinardière, Ministère public**

(Sprawa C-114/15)

(2015/C 171/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Pau

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Association des Utilisateurs et Distributeurs de l'AgroChimie Européenne (Audace), Phyteron 2000 SAS, Association des éleveurs solidaires, Cruzalebes EARL, Des deux rivières EARL, Mounacq EARL

Druga strona postępowania: GAEC Reconnu La Vinardière, Ministère public

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie krajowe, które zastrzega dostęp do importu równoległego weterynaryjnych produktów leczniczych wyłącznie dla dystrybutorów hurtowych, będących posiadaczami pozwolenia, o którym mowa w art. 65 dyrektywy 2001/82/WE⁽¹⁾, wykluczając tym samym podmioty uprawnione do dystrybucji detalicznej i hodowców inwentarza żywego jest zgodne z przepisami art. od 34 do 36 TFUE?

- 2) Czy z przepisów art. 65 dyrektywy 2001/82/WE i z art. 16 dyrektywy 2006/123/WE ⁽²⁾ o usługach wynika, że państwo członkowskie ma prawo do nieuznawania pozwoleń na dystrybucję hurtową weterynaryjnych produktów leczniczych wydawanych przez właściwe władze innych państw członkowskich ich własnym obywatelom i do stawiania wymogu, aby obywatele ci – aby posiadać uprawnienie do wystąpienia o wydanie pozwoleń na import równoległy weterynaryjnych produktów leczniczych i na korzystanie z tych pozwoleń w tym państwie członkowskim – posiadali ponadto wydane przez właściwe władze krajowe tego państwa pozwolenie na dystrybucję hurtową?
- 3) Czy uregulowanie krajowe, które upodabnia importerów równoległych weterynaryjnych produktów leczniczych do podmiotów posiadających pozwolenie na prowadzenie działalności, którego wymóg nie jest przewidziany w dyrektywie 2001/82/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych, ze zmianami, i które w konsekwencji poddaje ich obowiązkowi dysponowania zakładem na terytorium danego państwa członkowskiego i spełnienia wszystkich czynności w zakresie nadzoru farmakologicznego, o których mowa w art. od 72 do 79 tej dyrektywy jest zgodne z art. 34, 36 i 56 TFUE oraz z art. 16 dyrektywy 2006/123/WE o usługach?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 311, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz. U. L 376, s. 36).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 6 marca 2015 r. – Secretary of State for the Home Department/NA

(Sprawa C-115/15)

(2015/C 171/24)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Secretary of State for the Home Department

Strona pozwana: NA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w celu zachowania prawa pobytu na gruncie art. 13 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE ⁽¹⁾ konieczne jest, aby były współmałżonek obywatela Unii będący obywatelem państwa trzeciego musiał wykazać, że w chwili orzeczenia rozvodu jego były współmałżonek wykonywał w przyjmującym państwie członkowskim prawa wynikające z traktatu?
- 2) Czy w świetle prawa Unii obywatel Unii jest uprawniony do pobytu w przyjmującym państwie członkowskim na podstawie art. 20 i 21 TFUE w sytuacji, gdy jedynym państwem na terytorium Unii, w którym obywatel ten ma prawo pobytu jest państwo, którego obywatelstwo posiada, ale właściwy dla sprawy sąd stwierdził, że wydalenie tego obywatela z przyjmującego państwa członkowskiego do państwa, którego obywatelstwo posiada, naruszałoby jego prawa na gruncie art. 8 EKPC lub art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 3) W przypadku gdy obywatel Unii, o którym mowa w pkt 2 powyżej, jest dzieckiem, czy rodzicowi sprawującemu nad tym dzieckiem wyłączną pieczę przysługuje pochodne prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim, jeżeli wydalenie tego rodzica z przyjmującego państwa członkowskiego skutkowałoby także wydaleniem tego dziecka?

- 4) Czy dziecko ma prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim na gruncie art. 12 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68/EWG⁽²⁾ [obecnie art. 10 rozporządzenia (UE) nr 492/2011⁽³⁾], jeżeli rodzic dziecka będący obywatelem Unii, który był zatrudniony w przyjmującym państwie członkowskim, zakończył pobyt w przyjmującym państwie członkowskim zanim to dziecko rozpoczęło edukację w tym państwie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. L 141, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Hiszpania) w dniu 9 marca 2015 r. – Confederación Sindical ELA i Juan Manuel Martínez Sánchez/Aquarbe S.A.U. i Consorcio de Aguas de Busturialdea

(Sprawa C-118/15)

(2015/C 171/25)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Confederación Sindical ELA i Juan Manuel Martínez Sánchez

Strona pozwana: Aquarbe S.A.U. i Consorcio de Aguas de Busturialdea

Pytania prejudycjalne

Czy art. 1 pkt b) dyrektywy Rady 2001/23/WE⁽¹⁾ z dnia 12 marca 2001 r. w związku z art. 4 ust. 1 tej dyrektywy sprzeciwia się wykładni mającego ją wykonywać ustawodawstwa hiszpańskiego, która zwalnia z obowiązku wstąpienia w stosunek pracy z uwagi na to, że przedsiębiorstwo sektora publicznego, zobowiązane do świadczenia usługi nieodłącznie związanej z jego własną działalnością, wykonujące usługę w drodze zamówienia i wskazujące istotne środki materialne, nakazując wykonawcy korzystanie z tych środków, decyduje się nie przedłużyć zlecenia i przejąć jego bezpośrednią realizację przy pomocy własnego personelu, wykluczając personel zatrudniony przez wykonawcę, w rezultacie czego usługa jest nadal wykonywana bez zmian innych niż te dotyczące wymiany pracowników wykonujących czynności oraz przekazania jej innemu przedsiębiorcy?

⁽¹⁾ W sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów. (Dz.U. L 82, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 10 marca 2015 r. – C

(Sprawa C-122/15)

(2015/C 171/26)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C

Druga strona postępowania: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2000/78/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe takie jak przepisy § 124 ust. 1 i 4 ustawy o podatku dochodowym (Tulovalaki), dotyczące dodatkowego podatku od przychodów emerytalnych, jest objęte zakresem stosowania prawa Unii i tym samym ma w tej sprawie zastosowanie zakaz dyskryminacji ze względu na wiek ustanowiony w art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

Pytania drugie i trzecie przedkłada się tylko na wypadek, gdyby Trybunał odpowiedział na pytanie pierwsze w ten sposób, że sprawa ta jest objęta zakresem stosowania prawa Unii.

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy art. 2 ust. 1 i ust. 2 lit. a) lub b) dyrektywy 2000/78/WE i art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak § 124 ust. 1 i 4 ustawy o podatku dochodowym, dotyczącemu dodatkowego podatku od przychodów emerytalnych, zgodnie z którym od przychodów emerytalnych osoby fizycznej, których uzyskiwanie wiąże się przynajmniej pośrednio z wiekiem tej osoby, w określonych sytuacjach pobierany jest wyższy podatek dochodowy niż od odpowiednio wysokich przychodów z działalności zarobkowej?
- 3) Jeżeli wspomniane przepisy dyrektywy 2000/78/WE i postanowienia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak dodatkowy podatek od przychodów emerytalnych, w niniejszej sprawie należy również zbadać, czy art. 6 ust. 1 wspomnianej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe takie jak dodatkowy podatek od przychodów emerytalnych może jednak być postrzegane w rozumieniu tego przepisu jako obiektywnie i odpowiednio uzasadnione ze względu na swój cel, w szczególności zgodny z prawem cel z zakresu polityki zatrudnienia, rynku pracy i kształcenia zawodowego, gdyż dodatkowy podatek od przychodów emerytalnych, jak wynika z materiałów przygotowawczych do ustawy o podatku dochodowym, zmierza do uzyskania wpływów podatkowych od osób uzyskujących przychody emerytalne, które mają zdolności płatnicze, do zmniejszenia różnicy między obciążeniem podatkowym przychodów emerytalnych i przychodów z działalności zarobkowej oraz do wzmocnienia zachęty dla osób starszych, by pozostały aktywne zawodowo?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 16 marca 2015 r. – H.M./Agencija za dırżawna finansowa inspekcija (ADFI)

(Sprawa C-129/15)

(2015/C 171/27)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Skarżący: H.M.

Strona przeciwna: Agencja za dyżawna finansowa inspekcija (ADFI)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w rozumieniu art. 1 ust. 9 dyrektywy 2004/18/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy przyjąć, że dany podmiot lub dana spółka handlowa jest „podmiotem prawa publicznego” wyłącznie ze względu na to, że ponad 30 % jego lub jej przychodów z działalności za ubiegły rok pochodzi z wykonanych w warunkach prawdziwej konkurencji z innymi instytucjami leczniczymi i opłaconych przez Nacionaľna zdrownoosiguriteľna kasa (narodową kas ubezpieczenia zdrowotnego) czynności medycznych[?]
- 2) Czy w rozumieniu art. 1 ust. 9 dyrektywy 2004/18/WE należy przyjąć, że za „zaspokajanie potrzeb w interesie ogólnym” można uznać świadczenie usług medycznych w warunkach prawdziwej konkurencji przez prywatne spółki handlowe utworzone w celu osiągnięcia zysku[?]
- 3) Czy art. 1 ust. 9 dyrektywy 2004/18/WE należy interpretować w ten sposób, że jest on niezgodny z § 1 pkt 21 Dopyľniteľni razporedbi na Zakon za obshtestwenite poryczki (przepisów uzupełniających do ustawy o zamówieniach publicznych), zgodnie z którym do zakwalifikowania danego podmiotu jako podmiotu prawa publicznego wystarcza spełnienie jednej z przesłanek, które są analogiczne do przesłanek określonych w dyrektywie jako kumulatywne[?]

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 9 marca 2015 r. – Deutsche Börse/Komisja

(Sprawa T-175/12) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Koncentracje — Sektor instrumentów finansowych — Europejskie ryki instrumentów pochodnych — Decyzja uznająca koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Ocena wpływu koncentracji na konkurencję — Wzrost efektywności — Zobowiązania)

(2015/C 171/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Börse AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: C. Zschocke, J. Beninca i T. Schwarze, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Christoforou, V. Bottka, N. Khan i B. Mongin, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Icap Securities Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: C. T. Riis-Madsen, adwokat, i S. Stephanou, solicitor)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2012) 440 z dnia 1 lutego 2012 r. uznającej koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem i porozumieniem EOG (sprawa COMP/M.6166 – Deutsche Börse/NYSE Euronext).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Deutsche Börse AG pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i przez Icap Securities Ltd.

⁽¹⁾ Dz.U. C 174 z 16.6.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 17 marca 2015 r. – Mammoet Salvage/Komisja

(Sprawa T-234/14) ⁽¹⁾

(Skarga na bezczynność i skarga o odszkodowanie — Odpowiedzialność umowna — Odpowiedzialność pozaumowna — Zarzut niedopuszczalności — Ośmy Europejski Fundusz Rozwoju — Prace polegające na wydobywaniu 74 wraków statków znajdujących się w zatoce Nouadhibou — Umowa zawarta pomiędzy skarżącą i Mauretanią, za której sfinansowanie przez Unię poręczyła Komisja — Wykonanie umowy — Odroczenie daty wygaśnięcia zobowiązań Unii w przedmiocie zapłaty na podstawie umowy — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2015/C 171/29)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Mammoet Salvage BV (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci P. Kuypers i A. Schadd)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Van Nuffel i S. Bartelt, pełnomocnicy)

Przedmiot

W pierwszej kolejności, żądanie oparte na art. 265 TFUE zmierzające do stwierdzenia niezgodnego z prawem zaniechania po stronie Komisji, która nie nadała biegu wnioskowi strony skarżącej o przedłużenie czasu trwania zobowiązań Unii w przedmiocie zapłaty na podstawie umowy o wykonanie prac polegających na wydobyciu 74 wraków statków znajdujących się w zatoce Nouadhibou (Mauretania), zawartej pomiędzy stroną skarżącą i Islamską Republiką Mauretanii, za której sfinansowanie poręczyła Komisja w ramach ósmego Europejskiego Funduszu Rozwoju, a także, w drugiej kolejności, żądanie zmierzające do zasądzenia od Komisji z tytułu odpowiedzialności umownej Unii zapłaty na rzecz skarżącej faktur wystawionych na podstawie ww. umowy oraz w dalszej kolejności żądanie zmierzające do uznania odpowiedzialności pozaumownej Unii.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Mammoet Salvage zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 184 z 16.6.2014.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2015 r. – European Dynamics Luxembourg i Evropaiki Dynamiki/ Komisja

(Sprawa T-74/15)

(2015/C 171/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Dynamics Luxembourg SA (Luksemburg, Luksemburg), Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci I. Ampazis i M. Sfyri)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (ESTAT/G0/MHF/GI/MH/nf D (2014) z dnia 8 grudnia 2014 r.), doręczonej skarżącym jako załącznik do Customer Additional Information Form (dodatкового formularza informacji klienta) DESIS III-000455-6000494078-REQ-O1-CINF-03 z dnia 9 grudnia 2014 r., odrzucającej ich ofertę dotyczącą zamówienia na usługi nr DESIS III-000455-6000494078-REQ-01, w ramach umowy ramowej ESP DESIS III część nr 4,
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji doręczonej skarżącym jako załącznik do Customer Additional Information Form DESIS III-000485-6000494078-REQ-01-CINF-02 z dnia 12 grudnia 2014 r., odrzucającej ich ofertę dotyczącą zamówienia na usługi nr DESIS III-000485-6000494078-REQ-01, w ramach umowy ramowej ESP-DESI III część nr 4,
- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżących odszkodowania za szkodę poniesioną z tytułu utraty szansy w przypadku DESIS III-000485-6000494078-REQ-OI-CINF-02, w kwocie 12 000,00 EUR wraz z odsetkami,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi w związku z niniejszą skargą, nawet w przypadku jej oddalenia.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Po pierwsze, skarżący podnoszą, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia w ramach oceny ich ofert w DESIS III-000455-6000494078-REQ-01 i DESIS III-000485-6000494078-REQ-01.

Po drugie, skarżący podnoszą, że Komisja popełniła szereg oczywistych błędów w ocenie przy ocenianiu ich oferty w DESIS 111-000485-6000494078-REQ-01.

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2015 r. – Uganda Commercial Impex/Rada

(Sprawa T-107/15)

(2015/C 171/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Uganda Commercial Impex Ltd (Kampala, Uganda) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Reddy, K. Mittal i Z. Burbeza, solicitors, oraz R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2014/862/WPZiB⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1275/2014⁽²⁾ w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącej [w tym wpisu jej nazwy w pozycji b) 9 załącznika do decyzji 2014/862/WPZiB];
- w razie konieczności stwierdzenie, że art. 9 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1183/2005 z dnia 18 lipca 2005 r. (ze zmianami) nie ma zastosowania do skarżącej; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący uchybienia przez Radę obowiązkowi przeprowadzenia odpowiedniej i niezależnej oceny decyzji o umieszczeniu nazwy skarżącej w wykazie oraz naruszenia prawa poprzez wykonanie decyzji Komitetu Rady Bezpieczeństwa ONZ ds. sankcji bez przeprowadzenia oceny tej decyzji na szczeblu Unii;
2. Zarzut drugi dotyczący popełnienia przez Radę oczywistego błędu w ocenie lub bezprawności decyzji o umieszczeniu nazwy skarżącej w wykazie ze względu na to, że kryteria umieszczenia w wykazie nie zostały spełnione w przypadku skarżącej. W szczególności nie ma podstaw, aby twierdzić, że skarżąca naruszyła embargo na broń, zaś w uzasadnieniu zaskarżonych aktów Rada nie wykazała albo nie potrafiła wykazać prawdziwości wskazanych w nich okoliczności.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Radę praw proceduralnych skarżącej, w szczególności prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej, między innymi poprzez nieujawnienie skarżącej materiałów, w oparciu o które przed przyjęciem decyzji wykonawczej Rady 2014/862/WPZiB i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1275/2014 podjęto decyzję o pozostawieniu wpisu nazwy skarżącej w wykazie oraz poprzez brak odpowiedniego uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżąca utrzymuje, że w każdym razie decyzja o umieszczeniu jej nazwy w wykazie stanowiła naruszenie jej praw podstawowych oraz zasady proporcjonalności.

⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Rady 2014/862/WPZiB z dnia 1 grudnia 2014 r. dotycząca wykonania decyzji 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. L 346, s. 36).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1275/2014 z dnia 1 grudnia 2014 r. wykonujące art. 9 ust. 1 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. L 346, s. 3)

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2015 r. – Republika Grecka/Komisja

(Sprawa T-112/15)

(2015/C 171/32)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (I.K. Chalkias, G. Kanellopoulos, E. Leftheriotou i A.E. Vasilopoulou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 19 grudnia 2014 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) [notyfikowanej jako dokument nr C(2014) 10135] (Dz.U. L 369, s. 71) w części, w której z finansowania Unii Europejskiej zostały wyłączone wydatki dokonane w sektorze pomocy dla obszarów w roku składania wniosków 2008 i odpowiadające: a) 10 % łącznej kwoty wydatków poniesionych na pomoc dla użytków zielonych, b) 5 % łącznej kwoty wydatków poniesionych na dodatkową powiązaną pomoc c) 5 % łącznej kwoty wydatków poniesionych w sektorze rozwoju obszarów wiejskich.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi przedstawione poniżej zarzuty.

1. W odniesieniu do korekty w wysokości 10 % zastosowanej w stosunku do użytków zielonych:

— W zarzucie pierwszym skarżąca powołuje się na błędną wykładnię i błędne zastosowanie art. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004⁽¹⁾ z dnia 21 kwietnia 2004 r. w odniesieniu do definicji użytków zielonych, niedostateczne uzasadnienie i naruszenie zasady proporcjonalności.

2. W odniesieniu do korekt w wysokości 5 % zastosowanych do dodatkowej powiązanej pomocy zależnej od obszaru i do środków rozwoju obszarów wiejskich:

- W zarzucie drugim skarżąca utrzymuje, że korekta finansowa w wysokości 5 % w odniesieniu do dodatkowej powiązanej pomocy zależnej od obszaru została dokonana na podstawie błędu w ustaleniach faktycznych, bez przedstawienia dostatecznego uzasadnienia i z naruszeniem zasady proporcjonalności.
- W zarzucie trzecim skarżąca twierdzi, że korekta finansowa w wysokości 5 % przewidziana w odniesieniu do drugiego filaru została zastosowana niesłusznie oraz że w każdym razie ocena dokonana przez Komisję w tym względzie opiera się na błędzie w ustaleniach faktycznych i jest ewidentnie nieproporcjonalna do jej oceny ryzyka związanego ze środkami drugiego filaru. W szczególności, jeśli chodzi o środek 214 Programu rozwoju obszarów wiejskich, skarżąca podnosi, że zastosowana korekta stanowi częściowo drugą korektę dokonaną z tego samego powodu i w związku z tym jest ona niezgodna z prawem i należy stwierdzić jej nieważność.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników (Dz.U. L 141, s. 18).

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2015 r. – Estonia/Komisja

(Sprawa T-117/15)

(2015/C 171/33)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Republika Estońska (przedstawiciel: Kristi Kraavi-Käerdi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Komisji Europejskiej z dnia 22 grudnia 2014 r. (Ares[2014] 4324235), w której Komisja odmówiła zmiany decyzji Komisji 2006/776/WE z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie pobieranych opłat za niewyeliminowane nadwyżki cukru (¹);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący sprzeczności zaskarżonej decyzji z rozdziałem 4 pkt 2 załącznika IV do aktu przystąpienia (²) w związku z art. 58 aktu przystąpienia.
 - Z wyroku Trybunału w sprawie Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450) wynika jednoznacznie, że decyzja Komisji 2006/776 już od chwili jej wydania jest sprzeczna ze wspomnianymi przepisami aktu przystąpienia i że Komisja powinna była ją zmienić. Ze względu na to, że Komisja w zaskarżonej decyzji odmówiła zmiany decyzji 2006/776, również zaskarżona decyzja jest sprzeczna ze wspomnianymi postanowieniami aktu przystąpienia.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji
 - Na podstawie zasady dobrej administracji Komisja jest zobowiązana do stosowania aktów prawnych zgodnie z wykładnią Trybunału. Ponieważ Komisja nie doprowadziła decyzji 2006/776 do zgodności z prawem Unii na podstawie wyroków Sądu Republika Czeska/Komisja (T-248/07, EU:T:2012:170) i Republika Litewska/Komisja (T-262/07, EU:T:2012:171) oraz wyroku Trybunału w sprawie Pimix (C-146/11, EU:C:2012:450), naruszyła zasadę dobrej administracji.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

— Zaskarżona decyzja i decyzja 2006/776 są sprzeczne z zasadą proporcjonalności, gdyż Estonia nie może powoływać się wobec jednostek na rozporządzenie (WE) nr 60/2004⁽²⁾, a zobowiązania spoczywające na podstawie tych decyzji na Estonii ograniczają się do zapłaty na rzecz budżetu Unii i nie umożliwiają osiągnięcia celu, do którego zmierza system eliminowania nadwyżek cukru.

4. Zarzut czwarty dotyczący braku kompetencji Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich do wydania zaskarżonej decyzji.

— Decyzja o tym, czy należy zmienić decyzję Komisji 2006/776, powinna być podjęta przez kolegium członków Komisji. Chodzi o decyzję o zasadniczym znaczeniu, której wydania nie można delegować.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2006/776/WE z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie pobieranych opłat za niewyeliminowane nadwyżki cukru (Dz. U. L 314, s. 35).

⁽²⁾ Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. 2003, L 236, s. 33).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 60/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiające środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii, i Słowacji (Dz.U. L 9, s. 8).

**Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2015 r. – Unicorn/OHIM – Mercilink Equipment Leasing
(UNICORN-čerpací stanice)**

(Sprawa T-123/15)

(2015/C 171/34)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Unicorn a.s. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat L. Lorenc)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Mercilink Equipment LeasingLtd (Limassol, Cypr)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „UNICORN-čerpací stanice” – Wspólnotowy znak towarowy nr 11 014 685

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 13.01.2015 w sprawie R 153/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- OHIM nie uwzględnił we właściwy sposób dowodów przedstawionych przez zgłaszającego;
- OHIM niesłusznie uwzględnił reputację wcześniejszych znaków towarowych.

**Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2015 r. – Unicorn/OHIM – Mercilink Equipment Leasing
(UNICORN)**

(Sprawa T-124/15)

(2015/C 171/35)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Unicorn a.s. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat L. Lorenc)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Mercilink Equipment Leasing Ltd (Limassol, Cypr)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy (Przedstawienie jednorożca) – Wspólnotowy znak towarowy nr 11 014 743

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 13.01.2015 w sprawie R 149/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- OHIM nie uwzględnił we właściwy sposób dowodów przedstawionych przez zgłaszającego;
 - OHIM niesłusznie uwzględnił reputację wcześniejszych znaków towarowych.
-

**Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2015 r. – Unicorn/OHIM – Mercilink Equipment Leasing
(UNICORN)**

(Sprawa T-125/15)

(2015/C 171/36)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Unicorn a.s. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat L. Lorenc)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Mercilink Equipment Leasing Ltd (Limassol, Cypr)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „UNICORN” – Wspólnotowy znak towarowy nr 11 014 701

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 13.01.2015 w sprawie R 150/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- OHIM nie uwzględnił we właściwy sposób dowodów przedstawionych przez zgłaszającego;
- OHIM niesłusznie uwzględnił reputację wcześniejszych znaków towarowych.

**Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2015 r. – Rotkäppchen – Mumm Sektkellereien/OHIM – Ruiz
Moncayo (RED RIDING HOOD)**

(Sprawa T-128/15)

(2015/C 171/37)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rotkäppchen – Mumm Sektkellereien GmbH (Fryburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat W. Berlit)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Alberto Ruiz Moncayo (Entrena, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Alberto Ruiz Moncayo

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „RED RIDING HOOD” – zgłoszenie nr 11 299 831

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 stycznia 2015 r. w sprawie R 1012/2014-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 27 marca 2014 r. wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu nr B 2 177 817;
- odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 11 299 831;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2015 r. – salesforce.com/OHIM (SOCIAL.COM)

(Sprawa T-134/15)

(2015/C 171/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Salesforce.com Inc. (San Francisco, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci A. Nordemann, M. Maier)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „SOCIAL.COM” – zgłoszenie nr 12 245 411

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 stycznia 2015 r. w sprawie R 1752/2014-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2015 r. – DHL Express (France)/OHIM – Chronopost (WEBSHIPPING)**(Sprawa T-142/15)**

(2015/C 171/39)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: DHL Express (France) (Le Bourget, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Casalonga, F. Codevelle i C. Bercial Arias)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Chronopost (Paryż, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Wspólnotowy znak towarowy nr 1 909 183

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28.01.2015 w sprawie R 2425/2013-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie, że właściciel wspólnotowego znaku towarowego nr 1 909 183 WEBSHIPPING powinien zostać pozbawiony wywodzonych z niego praw, a przedmiotowy znak towarowy nie powinien wywoływać skutków począwszy od daty złożenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia, a mianowicie począwszy od dnia 6 lipca 2012 r.;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2015 r. – L'Oréal/OHIM – Theralab (VICHY LABORATOIRES V IDÉALIA)

(Sprawa T-144/15)

(2015/C 171/40)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: L'Oréal (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. Sena Mioludo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Theralab-Produtos Farmacêuticos e Nutracêuticos, Lda (Viseu, Portugalia)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „VICHY LABORATOIRES V IDÉALIA” – Zgłoszenie nr 11 074 391

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22.01.2015 w sprawie R 1097/2014-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 26 lutego 2014 r. w postępowaniu w sprawie sprzeciwu o sygn. akt: B 002139916;
- oddalenie sprzeciwu B 002139916;
- uwzględnienie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 011074391 „VICHY LABORATOIRES V IDÉALIA (+fig.)” w całości;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2015 r. – hyphen/OHIM – Skylotec

(Sprawa T-146/15)

(2015/C 171/41)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: hyphen GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Gail)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Skylotec GmbH (Neuwied, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy (Przedstawienie wielokąta) – wspólnotowy znak towarowy nr 2 255 537

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 marca 2015 r. w sprawie R 1506/2014-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 15 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2015 r. – Puma/OHIM – Gemma Group (Przedstawienie skaczącego zwierzęcia)

(Sprawa T-159/15)

(2015/C 171/42)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Puma SE (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. González-Bueno Catalán de Ocón)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Gemma Group Srl (Cerasolo Ausa, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Gemma Group Srl

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy (Przedstawienie skaczącego zwierzęcia) – zgłoszenie nr 11 573 474

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie R 1207/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM i Gemma Group Srl kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 5 oraz art. 75 i 76 rozporządzenia nr 207/2009.
-

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 26 marca 2015 r. – DO/ESMA

(Sprawa F-32/14) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel ESMA — Członek personelu tymczasowego — Nieprzedłużenie umowy o pracę — Sprawozdanie z oceny — Sporządzenie sprawozdania z oceny po terminie — Niespójność ocen ogólnych i szczegółowych)

(2015/C 171/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: DO (przedstawiciel: adwokat S. A. Pappas)

Strona pozwana: Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (przedstawiciele: R. Vasileva, pełnomocnik, oraz adwokaci D. Waelbroeck i A. Duron)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji odmownej w sprawie przedłużenia zawartej ze skarżącą umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego będącej następstwem niekorzystnego sprawozdania z oceny, żądanie stwierdzenia nieważności tego sprawozdania z oceny oraz odszkodowania.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) DO pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 16.6.2014, s. 45.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 25 marca 2015 r. – Necci/
Komisja

(Sprawa F-5/15) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Przeniesienie uprawnień emerytalnych nabytych w krajowym systemie emerytalnym — Propozycja dotycząca liczby dodatkowych lat służby uprawniających do emerytury — Zażalenie złożone z przekroczeniem terminu — Niedopełnienie wymogów postępowania poprzedzającego wniesienie skargi — Oczywista niedopuszczalność)

(2015/C 171/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Claudio Necci (Auderghem, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia niezgodności z prawem art. 9 ogólnych przepisów wykonawczych (OPW) do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego i stwierdzenia nieważności decyzji dotyczącej przeniesienia uprawnień emerytalnych skarżącego do systemu emerytalnego Unii, w której to decyzji zastosowano nowe OPW do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego.

Sentencja postanowienia

- 1) *Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.*
- 2) *Claudio Necci pokrywa własne koszty.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 96 z 23.3.2015, s. 26.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL